

[Niels Helveg Petersen.]

nes menneskelige rettigheder; hvad det sidste angår, er det jo langt fra udelukket, at FN på et senere tidspunkt kan komme stærkere ind i billedet.

Hr. Frode Jakobsen vil jeg henvise til, hvad jeg sagde i mit første indlæg, at vendingen i krigsmønstret i Vietnam er for tvivlende langsom, og jeg tilføjede: der er behov for en mere konsekvent amerikansk tilbagetrækningspolitik som et yderligere skridt henimod egentlige politiske forhandlinger om Vietnams fremtid.

Hr. Per Federspiel holdt en tale i går, hvor han et langt stykke hen i talen prøvede på at holde sig i overensstemmelse med regeringens politik, men hvor naturen til sidst — synes jeg — i de sidste bemærkninger gik over optugtelsen, især ved slutbemærkningen om, at en europæisk sikkerhedskonference var et fjernt blålys. Fjernt måske og desværre — men blålys tror jeg kun det er i hr. Per Federspiels øjne. Det konstruktive arbejde på at skabe forudsætningerne for en sikkerhedskonference er noget centralt i dansk sikkerhedspolitik, således som det ganske klart fremgår af regeringens erklæringer.

Hr. Sigsgaard var inde på Grønlandsoverenskomsten og refererede nogle udtalelser af hr. Hermod Lannung. Jeg vil godt i tilknytning hertil sige, at det er det radikale venstres opfattelse, at der kan være behov for en revision af Grønlandsoverenskomsten. Den er af gammel dato og er blevet til under ganske specielle omstændigheder. Jeg skal ikke udtale mig om det egnede tidspunkt for en revision, men pege på, at dette er et spørgsmål, hvor vi også må lytte meget til, hvad den grønlandske befolkning selv har at sige om dette spørgsmål.

Må jeg sige om de grønlandske spørgsmål i øvrigt, at i mit parti er der glæde over, at vi får en principdebat, men samtidig er det jo sådan, at det desværre er et ret begrænset antal medlemmer her i tinget, som med virkelig sagkundskab kan deltage i en principdrøftelse om grønlandske problemer, ganske enkelt fordi de færreste her i salen har andet kendskab til Grønland end det, som stammer fra læsning, film og andet; de har ikke noget personligt indtryk. Jeg er klar over, at man tidligere har drøftet, om man kunne finde former for, at folketingets medlemmer

i større antal kunne få lejlighed til at sætte sig ind i grønlandske forhold. Jeg vil gerne rejse tanken på ny. Jeg synes ikke, det er en helt tilfredsstillende form, det har i øjeblikket, og jeg henstiller meget til den, det særligt måtte vedkomme — statsministeren eller Grønlandsministeren eller folketingets præsidium muligvis — at man overvejer på ny, om ikke der kunne findes udvej for, at folketingets medlemmer inden for en ikke for lang årrække alle fik mulighed for selv at se, hvorledes forholdene var i Grønland. Det ville give tingets diskussioner om Grønlandspolitikken, tror jeg, bedre muligheder for at føre til positive resultater.

Om det markedspolitiske skal jeg ikke gøre mange bemærkninger; det forekommer mig, at meget i og for sig er klaret op efter de erklæringer, der er kommet fra regeringen. Jeg er tilfreds med statsministerens stærke understregning af, at regeringens grundlag fortsat må være vedtagelsen af 15. maj 1968, og tilfreds med, at regeringen søger et resultat i denne vinter. Det er det, der ud fra mine betragtninger må være afgørende. Jeg kan ikke tilbageholde den markedspolitiske bemærkning, at i går lykkedes det ikke hr. Per Hækkerup at finde tid til at komme ind på det markedspolitiske. Det lykkedes heller ikke i dag, og hvad der i første omgang kunne se tilfældigt ud, får jo ikke helt den samme tilfældige form ved at blive gentaget i dag.

Hr. Per Hækkerup var lidt kritisk over for bl. a. mig, fordi jeg ikke havde taget hensyn til den form, hans tale i går havde fået. Han gav udtryk for, at vi havde ligesom gjort vore bemærkninger til en helt anden tale, vi havde forberedt os på en sur, tilbageskuende kritik og derudfra lavet vore manuskripter. Ja, det kan være, der er noget om det, men jeg lagde mærke til én bemærkning, hr. Per Hækkerup gjorde, nemlig at han ville ikke bebrejde hr. Henry Christensen og mig, at vi har haft den opfattelse. Hr. Per Hækkerup sagde flere gange, at han ville ikke bebrejde os, at vi havde udarbejdet vore taler på den basis, og det kan man virkelig heller ikke. Når man har fulgt den offentlige debat i de seneste uger, så kan man ikke bebrejde os, at vi har anlagt den stemning. I øvrigt vil jeg da sige, at der stadig væk i talen var overleveringer fra en diskussionsform, som jeg